

РЕШЕНИЕ

№ 5308

гр. София, 30.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 02.07.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4471** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 и следващите от КСО, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на П. Г. М., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица][жилищен адрес] вход А, ап.1 срещу решение № РО- 155/14,03,2013 год на Директора на С. , с което се потвърждава разпореждане № 213-00-5-1/14,01,2013 г, издадено от длъжностно лице по чл.54ж ал.1 от КСО, с което е отпуснато парично обезщетение за безработица на жалбоподателя в размер на 8,62 лв, изменено в частта, касаеща размера на обезщетението на 24,60 лв дневно с разпореждане № 213-00-5-4/29,01,2013 год. В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон-чл.5 ал.4 т.1 КСО. В допълнение към жалбата си депозирана в с.з. на 02,07,2013 год сочи и нарушение на чл.54б ал.7 т.2 и 4 от КСО.

При проведеното по делото открито заседание оспорващият се явява лично, поддържа жалбата и моли съда да я уважи.

Ответникът по жалбата, в лицето на Директора на С. , редовно призован се представлява от юриск.В. и моли съда да отхвърли жалбата.

СП редовно призована не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, I отделение, 13 състав, след като взе предвид

наведените от страните доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Началото на административното производство е поставено с подадено заявление от П. Г. М. с вх.№ 5/02,01,2013год до Директора на С.,с което поискал отпускането на парично обезщетение за безработица. Към него той е приложил всички изискващи се документи по чл.1 ал. 1 от Наредбата за отпускане и изплащане на парични обезщетения за безработица.От приложената заповед № 20121220/20,12,2012год на Е. Г. БГ е прекратено трудовото правоотношение с М. на осн. Чл.328 ал.1 т.2 от КТ,считано от 21,12,2012год.Същият се е регистрирал в Бюрото по труда на 28,12,2012год/служебна бележка изх.№ 818/28,12,2012год/.Петнадесетмесечният период съгласно чл.54 а ал.1 от КСО обхващал датите 21,09,2011-20,12,2012год.От информацията,подавана от осигурителите по реда на чл.5 ал.4 т.1 от КСО се установило,че М. е осигуряван за риска Безработица повече от необходимите 9 месеца,поради което и имал право на парично обезщетение за безработица.24-месечният период, предхождащ месеца на прекратяване на осигуряването е от 01,12,2010 до 30,11,2012год.За този период от време М. е полагал труд по трудово правоотношение с Г. БГ Е.Въз основа на тези данни с разпореждане № 213-00-5-1/14,01,2013год на М. е отпуснато ПОБ в размер на 8,62лв дневно.При обработка на информацията длъжностното лице установило,че в Регистъра на осигурените лица за жалбоподателя липсва информация за осигурителен стаж и доход за периодите от 01,10,2010-31,12,2010 и от 01,02,2011-21,12,2012год.На 16,01,2013год осигурителят Г. БГ Е. подал информация по реда на чл.5 ал.4 т.1 от КСО за периода 01,07-31,12,2012год ,а на 18,01,2013год и за периода 01,01,-30,06,2012год.Според тези данни в 24 месечния период М. бил осигуряван както следва-за месец декември 2010год и за периода 01,02,-31,12,2011год няма информация за осигурителен доход /съгл.чл.54 б ал.7 т.4 от КСО за тези периоди се взима в предвид М. за страната;/за месец януари 2011год осигурителен доход в размер на 1200лв;за периода 01,01,2012-31,03,2012год месечен осигурителен доход в размер на 1509лв,за периода 01,04-31,08,2012год и за периода 01,10,-30,11,2012год месечен осигурителен доход по 118лв,а за месец септември 2012год-месечен осигурителен доход 1517,99лв.Прието е, че работните дни в 24месечния период са 509,поради което и след аритметични действия среднодневния осигурителен доход бил в размер на 41лв; 60% от него са 24,60лв.Ето защо и с разпореждане № 213-00-5-2/28,01,2013год е изменено разпореждане № 21300-5-1/14,01,2013год в частта относно определения размер на ПОБ,като е определен размер 24,60лв.Същото е връчено на М. на 13,02,2013год. С жалба до Ръководителя на ТП на НОИ-С. М. е оспорил по административен ред въпросното разпореждане на дата 18,02,2013год.С решение на Директора на С. № РО-155/14,03,2013год жалбата му е отхвърлена.Решението е връчено на 11,04,2013год.

Административен Съд С. – град, I отделение, 13 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя на 11,04,2013год.Жалбата е подадена чрез административния орган на 23.04.2013 г.,т.е. в 14-дневния срок преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване.

Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Спорният по делото въпрос е за добросъвестността на работодателя на М. Е. Г. БГ при подаването на информация по реда на Наредба № Н-8/29,12,2005год, както и за обвързаността на поведението на работодателя с правото на жалбоподателя да получи парично обезщетение за безработица в пълния претендиран от него размер. Факт е, който се установява от административната преписка, че жалбоподателят е иницирал проверки на работодателя си през 2012год, за което и надлежно органите на НАП са го уведомявали. В тези писма изрично е посочено, че за периодите м.10 и 11 2010г, м.02-12,2011год и м.01-05-2012год Г. БГ Е. не е подавал данни с декларация обр.1 на осн. Чл.3 ал.1 т.5 от Наредба № Н-8/2005год, но това обстоятелство не лишавало М. от осигурителен стаж и получаване на обезщетения по ДОО. Както се установило в рамките на административното производство на 16,01,2013год осигурителят Г. БГ Е. подал информация по реда на чл.5 ал.4 т.1 от КСО за периода 01,07-31,12,2012год, а на 18,01,2013год и за периода 01,01,-30,06,2012год, а в с.з. жалбоподателят представи и справка от регистъра на НОИ с дата 02,07,2013год, от която е видно, че Г. БГ Е. е подал информация и за периода м.04-2010—м.09,2010год и от м.01-2011-м.12,2012год. Т.е единственият липсващ месец за който няма налични данни за осигурителния доход е месец 12,2010год от 24 месечния период по чл.54б ал.1 от КСО.

По делото не е спорно, че жалбоподателят е подал заявлението си в срока и според изискванията на чл.54 а КСО. Съгласно тази разпоредба право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 9 месеца през последните 15 месеца преди прекратяване на осигуряването. Доколкото от писмата между М. и зам.директора на ТД на НАП-С. става ясно, че осигурителните вноски са начислени, но не са внесени, то следва извода, че правното положение на М. попада в хипотезата на дължими осигурителни вноски. Съгласно разпоредбата на чл.54б ал.1 от КСО Дневното парично обезщетение за безработица е в размер 60 на сто от среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" за последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването, и не може да бъде по-малко от минималния дневен размер на обезщетението за безработица. Разпоредбата на която се е позовал административния орган, за да мотивира своя акт е чл.54б ал.7 т.4 от КСО- Когато в периода по ал. 1, от който се определя среднодневното възнаграждение или среднодневният осигурителен доход, се включва време, което се зачита за осигурителен стаж, без да се дължат осигурителни вноски, или през което лицето не е осигурено за безработица, при определяне на осигурителния доход се вземат съответно: за времето, през което лицето не е осигурено за безработица - среднодневната минимална работна заплата, установена за страната за съответния период. Посочената хипотеза касае случаи при които лицето, претендиращо парично обезщетение за безработица въобще не е осигурено за риска безработица, а случаят предмет на разглеждане понастоящем е коренно различен. От преписката се установи по категоричен начин, че М. е работил по трудово правоотношение с Г. БГ Е. непрекъснато от м.04,2010 до 21,12,2012год. Налице са били данни за размера на трудовото му възнаграждение, а

оттам би могло да се провери и размера на дължимите осигурителни вноски и доход, както това е сторил административния орган за периода м.01,2011год и от м.01,2012-м.12,2012год от проверката в служебния регистър. При липсата на данни /а служебна проверка в регистъра на НАП за подадени уведомления по реда на чл.62 от КТ за прекратено трудово правоотношение за спорните периоди е могла да бъде извършена/ за това дали М. е бил лице, което не е било осигурено за безработица/ т.е не са били дължими осигурителни вноски за риска безработица/ органите на НОИ са били длъжни да извършат служебна проверка за размера на уговореното възнаграждение ,при съмнения относно представената им трудова книжка, която съгласно правилото на чл.349 ал.1 от КТ е официален удостоверителен документ и обвързва по този начин и административните органи с верността на съдържанието си. Доводите за възможно несъответствие биха могли да се преодолеят било по реда на чл.54ж ал.2 и 3 от КСО, било чрез справка в регистъра на НОИ за временната нетрудоспособност било чрез проверка на работодателя и издаването на предписание за своевременно подаване на декларации по реда на чл.5 ал.4 т.1 от КСО/за което М. е настоявал както пред НАП, така и пред НОИ/. Действително чл.54 а ал.7 от КСО предвижда подобен вид възможност, но липсата на подадени данни по реда на чл.5 ал.4 т.1 от КСО от работодателя и то когато негов работни или служител е иницирал проверка за периода 2011-2012год и компетентните органи не са осъществили подобна проверка и не са дали предписания, въпреки задължението им по закон не биха могли да се вменяват в тежест на осигуреното лице. М. е бил осигуряван включително и за риска безработица и представената справка от 02,07,2013год доказва това обстоятелство, а факта, че не са били платени от работодателя му осигурителните вноски и още повече работодателят не е подал декларация по реда на Наредба Н-8/2005год досежно данните по чл.5 ал.4 т.1 от КСО не обуславя извод, че осигурителните вноски не са или дължими или на още по силно основание, че лицето не е осигурено за безработица по см. Чл.54 б ал.7 т.4 от КСО. С оглед на изложеното жалбата се явява основателна и следва да се уважи, като се отмени оспореното разпореждане-

Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. С оглед на изложеното, ответникът е издал административен акт, който противоречи на закона и на неговата цел и подлежи на отмяна.

Правомощието по КСО е от изключителната компетентност на административният орган, с оглед на което делото като преписка следва да се изпрати на длъжностното лице по чл.54ж ал.1 КСО при С. на основание чл. 173, ал.2 от АПК, за издаване на ново разпореждане съобразно указанията по приложението на закона, дадени с настоящето решение, като съобрази и представената справка от 02,07,2013год, както и да извърши съответните служебни проверки.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на П. Г. М., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица][жилищен адрес]вход А, ап.1 решение №РО- 155/14,03,2013год на Директора на С. ,с което се потвърждава разпореждане № 213-00-5-1/14,01,2013г, издадено от длъжностно лице по чл.54ж ал.1 от КСО, с което е отпуснато парично обезщетение за

безработица на жалбоподателя в размер на 8,62лв,изменено в частта,касаеща размера на обезщетението на 24,60лв дневно с разпореждане № 213-00-5-4/29,01,2013год.
ИЗПРАЩА делото като преписка на длъжностното лице по чл.54ж ал.1 от КСО при С. за издаване на нов акт при спазване на дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.
Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: